SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

DUPĂ AACHEN... QUO VADIS?

Iată întrebarea care se pune acum pentru sportul nostru călare, după ce am asistat la marele concurs hipic internațional de la Aachen (R.F.G.), unde — timp de 3 zile — au evoluat aproape toți călăreții de dresaj și obstacole, pretendenți la medaliile olimpice din Mexic.

Din cele 10 națiuni care au prezentat concurenți la probele de dresaj, a lipsit numai Anglia, (socotită printre favorite) — iar la obstacole în afară de S.U.A., Anglia și Portugalia au fost prezente 11 echipe oficiale complete, adică tot ce există mai bun în lume.

Astfel stînd lucrurile putem spune că la Aachen a avut loc „avanpremiera" Olimpiadei de călărie din Mexic.

Neavînd o echipă de obstacole capabilă să facă față acestui concurs (mă refer în primul rînd la cai) țara noastră a fost prezentă cu o echipă de dresaj formată din *Iosif Molnar, Nicolae Mihalcea* și *Dumitru Velicu*.

Rezultatul obținut de călăreții noștri în cele 6 probe în care au concurat (un loc 7 și un loc 8) este de natură a ne pune

în fața realității care, spre regretul nostru, trebuie să recunoaștem, că nu este de loc încurajatoare.

Privind notele acordate concurenților români de către membrii juriului internațional de la Aachen (căruia nu i se poate reproșa nimic) ne-am putut da seama de marea diferență ce ne desparte de majoritatea celorlalți concurenți și în special de cei din R.F.G., Elveția și U.R.S.S.

Călăreții noștri deși execută mișcările impuse, corect, prompt și exact în punctele stabilite de regulamentul probei respective, obțin totuși note mici.

Din impresiile personale, cît și din cele discutate cu unii specialiști și membri ai juriului de apreciere, am ajuns la concluzia că *materialul nostru cabalin nu întrunește calitățile necesare unui cal de dresaj*, lipsindu-i tinerețea, vioiciunea, frumusețea fizică, gabaritul, armonia liniilor, eleganța, elasticitatea, ușurința și amploarea mișcărilor.

De asemenea, are foarte mare influență, ținuta și poziția călărețului pe cal, în timpul executării programului. Se ține cont foarte mult de: ansamblul general cal-călăreț, ca armonie și sincronizare a mișcărilor, discreția absolută a aplicării mijloacelor de conducere a calului și finețea lor.

In această privință am fost întrecuți de majoritatea concurenților și în special de renumiții dresori din R.F.G.: J. Neckermann, H. Boldt, R. Klimcke, Liselott Linsenhoff, Ilsebill Becker și de călăreții sovietici I. Kisimov, I. Kalita, de elvețienii A. Chamartin, E. Fischer.

Hergheliile noastre nu duc lipsă de cai mari, frumoși, cu mers elegant, dar, din păcate, ei nu sînt dirijați către sport, astfel că în timp ce dresajul internațional capătă amploare an de an, dresorii noștri își irosesc talentul și experiența cu cai de factură mediocră.

La Aachen au concurat 72 de cai în probele de dresaj, iar în proba olimpică „Grand Prix de Dressage" au intrat nu mai puțin de 36 de cai (!).

Probele de obstacole au fost mult îngreunate anul acesta și datorită faptului că acest concurs a fost considerat ca o ultimă verificare preolimpică.

Cele 11 națiuni care au prezentat echipe oficiale s-au angajat în 22 de probe diferite, între care cele mai importante au fost: c a m p i o n a t u l european, Marele premiu al Națiunilor și Marele premiu al orașului Aachen.

Prin cîștigarea probei pe echipe Marele premiu al Națiunilor (proba olimpică) și a campionatului european prin Pierro d'Inzeo și a altor 2 premii I prin Graziano Mancinelli, Italia a confirmat marea sa clasă în echitație.

Călăreții din R.F.G., mai numeroși, au cîștigat 8 probe, iar excelentul Alvin Schochemöhle a cucerit marele premiu al orașului Aachen.

Revelația acestui concurs a fost însă echipa Poloniei care a reușit o performanță greu de atins la Aachen — cucerirea a 4 locuri I (!).

Saltul calitativ al călăreților și al cailor polonezi — în ultimii 2 ani este excepțional și el poate fi dat de exemplu.

Brazilianul Nelson Pessoa — ieșit din formă — s-a mulțumit numai cu un loc I. Dintre călăreții francezi au ieșit în evidență campionul olimpic J. P. D'Oriola, Jeanon Lefevre, P. Rozier. De la spanioli s-a impus Alvarez Bohorques. Tinerii călăreți sovietici — cu un stil corect — au ocupat și ei cîteva locuri fruntașe. S-a remarcat în mod deosebit fostul junior din 1967, E. Kusin.

Foarte tînără echipă a Japoniei, — deși are cai foarte buni (achiziționați din R.F.G.) nu a putut face față acestui concurs greu.

La mexicani foarte bun pare Perez de Castteras, iar Elveția, care a fost revelația Marelui premiu al națiunilor prin ocuparea locului al II-lea, are în Moniko Buchmann o călăreață de mare viitor.

Alături de marii călăreți au concurat și o serie de călărețe care nu s-au sfiit să abordeze probele cele mai grele. Printre acestea s-au remarcat: Jeanon Lefevre (Franța), Moniko Buchmann (Elveția), Lalla Novo și Giulia Serventi (Italia) și foarte tinerele călărețe Marianne Gaijer (Suedia) și Pilar Cepeda (Peru).

Atît numărul mare de participanți (72 cai la dresaj și 275 cai a obstacole), cît mai ales calitatea cailor prezentați în concurs au făcut din această competiție hipică o întrecere de mare valoare tehnică, greu de „escaladat" pentru cei care n-au dispus de un material cabalin excepțional dotat.

Concursul a fost dominat de cai mari de la 1,65—1,80 m, rezistenți, puternici, conformați special pentru obstacole sau dresaj. Ca și în alte sporturi iată că gabaritul joacă un rol preponderent.

Cu actualul nostru material cabalin, pus la dispoziția sportului călare, este greu de presupus că vom putea depăși actuala limită dintre mediocritate și marea performanță. Dacă vrem să avem echipe capabile să participe cu succes la marile competiții hipice internaționale, care să fie pregătite din vreme în vederea J.O. din 1972 de la München, se impun, încă de pe acum, o serie de măsuri care să pună la dispoziția Federației de Călărie un material cabalin corespunzător și toate condițiile necesare unei pregătiri continue, bazate pe cele mai noi metode. Deși avem sportivi talentați și tehnicieni competenți, fără cai — în genul celor folosiți de majoritatea națiunilor — pe bună dreptate ne punem întrebarea încotro vom merge de acum înainte cu călăria?

Felix TOPESCU
președintele colegiului central al antrenorilor de călărie

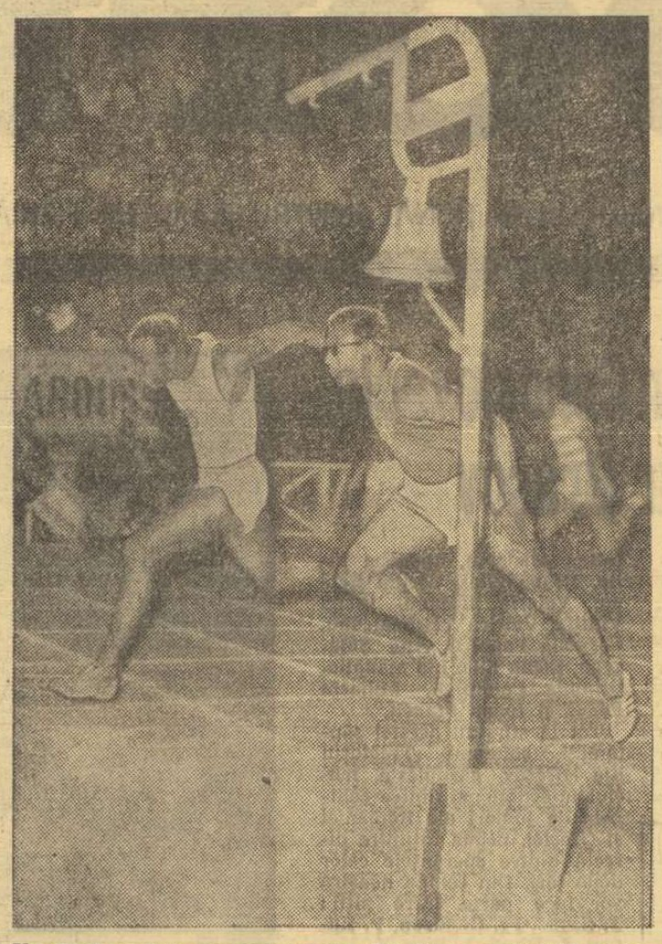

Un duel pe linia de sosire între doi dintre probabilii protagoniști ai finalei olimpice de 100 m plat: americanul Ronnie Smith (dreapta) și francezul Roger Bambuck

UN TRIAL EDIFICATOR

Marginalii la campionatele europene de lupte libere

La Skoplje s-au desfășurat, în zilele de 2, 3 și 4 iulie, campionatele europene de lupte libere, competiție care ne-a oferit satisfacția unui frumos succes: doi dintre luptătorii români au cucerit medalii. Ce-i drept, nu de aur, dar locul II în Europa la categoria 63 kg (*P. Coman*) și locul III la categoria 87 kg (*Fr. Bola*) sînt performanțe demne de laudă. Să nu uităm că, de fapt, la „europenele" din Iugoslavia, la categoriile unde reprezentanții noștri au urcat pe treptele podiumului de onoare, au fost prezenți cei mai buni luptători din lume.

Așadar, putem aprecia că atît Coman, și cît și Bola au în urmă un trial edificator și, deci, pot pleca la Ciudad de Mexico.

La întoarcerea de la C.E. însă, antrenorul lotului, *Ion Crisnic*, și secretarul general al F.R.L., *Gheorghe Iacobini*, ne-au spus că și *N. Cristea, P. Poalelungi, A. Balog* și *St. Stingu*, dacă se vor pregăti, ar putea fi selecționați pentru J.O., rezultatele lor de la Skoplje nemaifiind luate „ad litteram".

De pildă, ne-au relatat că Poalelungi, în meciul decisiv pentru rămînerea în concurs, cu sovieticul Gușov, a fost frustrat de victorie. Poalelungi și-a adus de două ori adversarul în „parter" dar arbitrii au refuzat să puncteze. Gușov a cîștigat meciul cu un punct realizat în urma unui avertisment, și acesta subiectiv. De altfel, în privința lui Poalelungi, și numai a lui, împărtășim punctul de vedere al celor doi specialiști. Poalelungi, dacă se va pregăti temeinic, poate fi selecționat în lotul „olimpicilor".

Cît privește pe ceilalți trei sportivi, propuși a fi luați în vedere pentru J.O., avem toate motivele să fim rezervați. Să ne oprim la primul dintre aceștia, *N. Cristea* (cat. 57 kg). Renunțînd la alte comentarii, redăm doar, textual, părerea antrenorului I. Crisnic. *„Așa cum s-a luptat la aceste «europene», Cristea ne-a dezamăgit. In meciurile cu turcul Aydin și bulgarul Savov, a concurat sub orice critică. Ultimul, mai ales, a făcut tot ce a vrut cu Cristea..."*

A. Balog (cat. 97 kg) a debutat anul acesta într-o competiție de mare amploare. In final s-a clasat pe locul VII. Dar el a avut șansa să nu-i întîlnească pe sovieticul Golutkin (clasat pe primul loc) și pe bulgarul Todorov (locul II). Trebuie să mai adăugăm și faptul că Balog este mai ușor cu 6—7 kg decît limita maximă a categoriei. Iată de ce nu-i justificată prezența la J.O.

In sfîrșit, în discuție ar mai fi *St. Stingu* (cat. +97 kg). Despre acesta se spune, nici mai mult nici mai puțin, că ar putea concura la întrecerile olimpice la ambele stiluri! Formidabilă idee! Să ne aruncăm numai o privire spre rezultatele mai importante înregistrate de Stingu în acest an. La „naționale" n-a avut adversari care să-i pună probleme, el dominîndu-i pe toți, în primul rînd, prin greutate. Puțin timp mai tîrziu, a participat la un concurs internațional, în Bulgaria, unde n-a putut ocupa decît locul IV. La recentele „europene" a fost al VII-lea. Atunci, ce se așteaptă de la acest sportiv la Olimpiadă? Să nu „cadă" cu luptătorul bulgar, sovietic, turc, american sau ungur? Practic, acest lucru este imposibil.

Ceilalți doi sportivi români, debutanți, de altfel, la întrecerile de la Skoplje, *N. Dumitru* (cat. 52 kg) și *L. Ambruș* (cat. 78 kg), au concurat la valoarea lor. Dumitru a „mers" chiar meritoriu, ajungînd pînă în turul IV și clasîndu-se în final pe locul VI. El are însă mari dificultăți pentru a se menține în limitele categoriei și, deci, nu poate face față cu succes unor competiții de mare anvergură. Ambruș a întîlnit în tururile II și III doi sportivi valoroși: Bayko (Ungaria) și Yilmaz (Turcia). A pierdut la mare diferență, atît în fața unuia, cît și a celuilalt, trecînd pe banca eliminaților.

Evident, nu am luat în discuție toate aspectele de la recentele campionate europene. Din cele menționate însă, rezultă destul de limpede că la Olimpiada din Mexic nu pot fi trimiși luptători care n-au trecut cu succes trialul acestei competiții.

Sperăm că Biroul federației de lupte va analiza — cu toată răspunderea — șansele sportivilor noștri la marea confruntare din Mexic, acordînd credit numai acelor luptători care și-au confirmat posibilitățile. A te baza pe sorți, înseamnă a aborda întrecerile de la Olimpiadă cu perspective îndoielnice.

Nu trebuie scăpat din vedere că, pretutindeni, se fac cele mai intense pregătiri pentru marea competiție din Mexic.

Costin CHIRIAC

Un concurs care spune multe și o schimbare de concepție care dă rezultate mari

Sub impresia avalanșei de rezultate atletice depășind granițe — arbitrare, desigur, dar totuși... granițe — stabilite de specialiști, cititorilor pasionați de statistici le va fi scăpat un amănunt care poate avea consecințe mari în Mexic. Anume, pentru prima oară, la concursul de selecție olimpică a atleților din S.U.A. nu au fost doborîte recorduri mondiale! Iar asta în pofida formei de nivel senzațional, pe care o arătaseră cu o săptămînă-două înainte acești, de pe acum, mari favoriți ai J.O. Explicația ar putea însă lămuri în mare măsură și cauze profunde ale superiorității la unele probe a atleților nord-americani.

Mai întîi, A.A.U., for suprem al atletismului din S.U.A., a hotărît să facă o abatere de la tradiție: nici unul dintre învingătorii selecției de la Los Angeles nu poate fi sigur de prezența în echipa pentru Mexic. Lista participanților va fi alcătuită de abia între 9 și 27 septembrie, la South Lake Tahoe, mică localitate situată la granița dintre statele California și Nevada. Apoi, tot o excepție, în această perioadă, de la începutul lunii iulie pînă la data selecției definitive, orice atlet va fi autorizat să stea două luni „pline" la South Lake Tahoe. In al treilea rînd, însăși alegerea acestei localități denotă grija mergînd în amănunt a celor ce vor face selecția: ea este situată la o altitudine sensibil egală cu a capitalei Mexicului, mai exact diferența de nivel dintre ele este de... 8,54 m! Și programul competițional din această perioadă, cu înscriere liberă, a fost grijuliu alcătuit: concursurile de la Walnut (11 august), Houston și Eugene (24 august), ca și cîteva teste la South Lake Tahoe (27 iulie, 3, 17 și 31 august) vor marca în mod oficial forma candidaților olimpici.

Toate laturile pregătirii sportive la înalt nivel au fost tratate cu atenția cuvenită. La „cartierul general" al atleților olimpici se vor efectua controale prin teste medicale la cererea sportivilor (noutate de procedură care spune multe...).

Vîntul înnoirii, care bate puternic tradiționalismul, a cărui înfrîngere i-a stîrnit pe ziariștii de specialitate, e ușor de măsurat fără... anemometru. De la rigiditatea de concepție a „seleeției-ghilotină" la actualul liberalism s-a trecut aproape fără tranziție. Poate că această nouă manieră de lucru a conducătorilor destinelor atletismului nord-american nu e străină de performanțe. Și fiindcă am ajuns la performanțe, iar acelea obținute la selecția preolimpică au fost considerate slabe, să vă dăm cîteva clasamente: 200 m: T. Smith 20,2, Hines 20,3, R.R. Smith 20,4, Carlos 20,6, Randolph 20,6, Bright 20,6; 400 m: Evans 45,1, Taylor 45,1, Matthews 45,4, James 45,7, Collet 45,8, Burnett 45,8, Francis 45,8; 800 m: Bell 1:46,1, Johnson 1:46,5, Wenzenried 1:46,9; 1 500 m: Patrick 3:43,6, Bair 3:43,7; 10 000 m: B. Clarck 29:11; 110 m g.: Hall 13,6, White 13,6, Coleman 13,8; 400 m g: Whitney 49,5, Van der Stock 49,6; înălțime: Fossbury 2,16; triplu salt: Walker 16,81, Craig 16,38, Tape 16,15; disc: Silvester 62,59, Oerter 60,30; ciocan: Burke 68,30, Gage 68,25, Connolly 66,88. „Slabe" rezultate!

Mulți dintre participanții la acest concurs au fost acuzați de dezinteres, la drept vorbind fără alt temei decît... absența recordurilor mondiale. Dar, oare, nu este elocventă citirea cifrelor obținute de ei... fără a forța?

G. RUSSU-ȘIRIANU

MINI-ROMANUL JOCURILOR OLIMPICE

Prin numeroasele lor victorii la primele două ediții, americanii merită fără îndoială să li se atribuie organizarea următoarelor Jocuri. Chicago și-a depus candidatura, a făcut pregătiri, în primul rînd — conform obiceiului pămîntului — de ordin publicitar. In 1901, la Paris, C.I.O. investește în unanimitate „orașul abatoarelor". Dar peste un an se ivește contracandidatura orașului de la confluența lui Mississippi cu Missouri, fluvii cu nume stranii cîntate de Fenimore Cooper. Capitală a bumbacului, cu 500 km la sud de Chicago, rivala ei, Saint Louis, avea pe atunci 600 000 de locuitori, care reclamau cinstea de a organiza ediția a III-a a Jocurilor, cu prilejul unei mari expoziții internaționale. In caz contrar, aceștia amenințau că vor organiza, la concurență, propriile lor jocuri.

In ciuda oricăror raționamente, apropierea, vecinătatea, ba chiar tutela expoziției au avantajat orășelul St. Louis în dauna metropolei Chicago. Comitetului Internațional Olimpic nu-i rămînea altceva de făcut decît să apeleze la arbitrajul proaspătului președinte al Statelor Unite, Theodor Roosevelt. Verdictul a fost: St. Louis.

Americanii s-au grăbit să anunțe că vor prezenta la St. Louis „cea mai strălucită panoramă a competițiilor sportive pe care le-a văzut lumea vreodată". Iar Coubertin, ironic, se întreba: „Dar, oare, s-a uitat lumea într-acolo?..." Intrebarea nu era fără rost.

Pe vremea aceea, St. Louis putea să pară la capătul pămîntului; era nevoie de multe, multe zile de legănare pe ocean, pînă a atinge coasta americană. Doar 64 de sportivi extra-continentali s-au încumetat să facă drumul. Coubertin însuși, bănuind că valoarea Jocurilor va fi din nou diluată în masa amorfă a expoziției, s-a abținut, absentînd. El n-a greșit; Jocurile Olimpice de la St. Louis n-au oferit nici frumusețe, nici originalitate.

Jocurile efective s-au ținut din iulie pînă în... octombrie. Dar organizatorii expoziției și-au zis că nu e cazul să scape ocazia și, încă din primăvară, au pus pe picioare fel de fel de întreceri „pentru tineri și bătrîni", sub titulatura „olimpiadă", în așa fel încît pînă la sfîrșitul anului s-au adunat vreo 390 de concurenți care revendicau titlul de „olimpionic".

In realitate nu s-au disputat decît vreo 70 de probe cu adevărat olimpice. Dintre acestea, doar 17 n-au dat învingători reprezentînd S.U.A. Ceea ce nu e de loc anormal. Pumnul de atleți europeni (germani, unguri) sau canadieni și cubanezi nu putea concura masa de 400 de sportivi iankei. Anglia, de pildă, a trimis un singur atlet, pe Thomas Kiely, care a și cîștigat proba „atletului complet", străvechiul decatlonului de astăzi.

Atletismul a fost în centrul atenției generale, dacă se poate spune așa despre numărul maxim de 2000 de spectatori, la cele mai pasionate întreceri... Stadion olimpic nu exista. In lipsa lui a fost amenajată o arenă sportivă în incinta Universității Washington, o clădire în stil gotic, cu aspectul apropiat colegiilor englezești. Aci s-a disputat atletismul, începînd din 29 august.

De data aceasta erau prezenți toți campionii americani și astfel performanțele au atins, în sfîrșit, un nivel olimpic demn. Au contribuit la aceasta și o serie de instalații tehnice de bună calitate. Un student scund și plăpînd, Archie Hahn, a colecționat titlurile în probele de sprint, iar pe 200 m a realizat un timp excepțional: 21,6 s, care nu va mai fi întrecut pînă în 1932! Archie Hahn este socotit un inovator în tehnica alergărilor pe distanțe scurte, despre care a scris și o carte („Cum alerg"). El a fost primul care a subliniat importanța „lucrului" cu brațele în alergările de sprint și tot de la el au rămas pînă azi elementele esențiale din tehnica startului.

Colegul său, Harry Hillman, a obținut, de asemenea, o performanță (53,0 s pe 400 m garduri), care ar fi putut fi cotată ca strălucită, dacă pe vremea aceea gardurile ar fi fost, ca astăzi, înalte de 90 cm și nu numai de 76 cm. De altfel, faptul că a rupt, în timpul alergării, ultimul gard, l-a privat și de un meritat record mondial.

Intrecerile de natație s-au disputat într-un lac artificial, creat pe terenul expoziției. „Bazinul" acesta cu forme neregulate a făcut pe mulți concurenți să piardă direcția în timpul cursei. Plecarea se dădea de pe o plută improvizată, care nu suporta prea bine greutatea a 6—8 oameni, scufundîndu-se. Așa că startul era luat, de obicei, cu picioarele pînă la gleznă în apă, mai mult alunecînd decît sărind de pe scîndurile plutei. Distanțele de parcurs au fost anarhice și foarte aproximative, denaturînd astfel și rezultatele, care ni se par astăzi la îndemîna oricărui bun înotător de plajă.

Germanii s-au distins în special la gimnastică. Chiar și campionii americani la această disciplină erau tineri de origină germană, membri ai „Turnverein"-urilor din Philadephia sau New York.

Apar pentru prima oară în program boxul și baschetul. Categoriile adoptate la box vor fi indicative pentru viitoarele reglementări.

Intr-un cuvînt, ediția aceasta a fost ratată din pricina dispersiunii prea mari și a manifestațiilor prea puțin legate de adevăratul sport.

In ceea ce privește originalitatea programului, Coubertin s-a înșelat într-un singur punct. Fantezia cea mai bogată nu putea prevedea că la St. Louis americanii vor organiza două zile, numite „anthropological days", rezervate exclusiv concursurilor între negri, indieni americani, filipinezi și ainuși (indigeni din nordul Japoniei), cărora li s-au mai adăugat turci și sirieni.

Dar ediția de la St. Louis a fost curînd dată uitării. Cu excepția poate a... cornetelor de înghețată, care de atunci au împînzit lumea.

Victor BANCIULESCU

MARTOR OCULAR

Inotătorul maghiar HALMAY ZOLTAN (n. 1881 — m. 1956) a obținut două titluri olimpice la St. Louis: la 50 și la 100 yarzi. Iată povestea primei sale victorii:

„La jumătatea distanței conduceam, întrucît luasem un start bun. Dar americanul Scott Leary m-a ajuns din urmă și am terminat cursa în același timp. Un arbitru m-a și anunțat pe mine învingător, dar altul l-a văzut primul pe Leary. S-a iscat o ciondăneală grozavă care a degenerat în încăierare. Pînă la urmă, Ner-Pyrah, președintele juriului, a emis un verdict solomonic: el a dat dreptate ambilor arbitri și a decis ca cei doi împricinați, adică noi, înotătorii, să ne mai întrecem încă o dată. Abia a doua oară am cîștigat titlul de-a binelea!"

Archie Hahn, sprinterul care știa să-și folosească brațele...

Afișul turneelor de volei din cadrul Jocurilor Olimpice

SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE
MEXICO